

Svētā Gara pastāvīga klātbūtne

Prezidents Rendals K. Benets

pirmais padomnieks Austrumeiropas reģiona prezidijā

Ja mēs dzīvojam cienīgi, Svētā Gara dāvana ļauj mums katram baudīt pastāvīgu Viņa klātbūtni. Viņš māca, liecina, iedvesmo, iesvēta un palīdz mums priecīgi izturēt līdz galam. Džozefs Smits mācīja, ka Tā Kunga Gars var sniegt mieru un prieku mūsu dvēselēm un atbrīvot mūsu sirdis no ļaunprātības, naida, nesaskaņām un ļaunuma. (Skat. *Manuscript History of Brigham Young, 1846–1847*, apkop. Elden J. Watson (1971), 529–530.)

Svētais Gars parasti mūs uzrunā klusā, mierīgā balsī — balsī, kas mums čukst un klusi mūs mudina. (Skat. M&D 8:2–3, M&D 9:8–9, 1. Nefija 17:45.) Kad mēs atrodamies skaļā un pasaulīgā vidē, kas novērš mūsu uzmanību, vai ķildīgās situācijās, Svētajam Garam ir grūti mūs mācīt, iedvesmot un vadīt. Viņš atkāpsies no mums situācijās, kurās pastāv dusmas, strīdi, ķildas vai nesaskaņas.

Mūsdienās daudzās kultūrās tiek uzskatīts par pieņemamu strīdēties, apstrīdēt, polemizēt vai skaļi pastāvēt uz savu viedokli. Kaut arī tas var būt pieņemami mūsdienu sabiedrībā, tas nav pieņemami evaņģēlija kultūrā, un tas aizdzen no mums Svēto Garu.

Ārkārtīgi svarīgi ir novērst strīdus mūsu attiecībās, mājās un baznīcā. Elders Rasels M. Nelsons mācīja: „Karš debesīs nenotika ar asinsizliešanu. Tas bija konfliktējošu ideju karš — nesaskaņu sākums.” (Skat. „The Canker of Contention”, 1989. g. aprīļa Vispārējā konference, elders Rasels M. Nelsons). Tas sākās lepnības un savtīguma dēļ. Mūsdienās nesaskaņas izraisa tie paši cēloņi.

**Prezidents
Rendals K.
Benets**

Strīdu novēršana ir tik svarīga, ka tas bija pirmais princips, ko Glābējs mācīja nefījiešiem pēc mācīšanas par kristību priekšrakstu. Viņš mācīja, ka „tas, kam ir strīda gars, nav no Manis, bet ir no

velna, kurš ir strīdu tēvs, un viņš uzkūda cilvēku sirdis strīdēties ar dusmām vienam ar otru”. Viņš tos mācīja nestrīdēties citam ar citu. Tas nozīmē, ka mums nevajadzētu strīdēties, apstrīdēt, polemizēt vai skaļi debatēt ar citiem. (Skat. 3. Nefijs 11:28–30.)

Rakstos ir mācīts, ka „cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku”. (2. Nefija 2:25.) Svētais Gars mūsu dzīvē ienes gaismu, klusumu, mieru, saskaņu un prieku, turpretī strīdi nes tumsu un bēdas, un Lucifers vēlas, lai mēs būtu nelaimīgi — līdzīgi viņam pašam. (Skat. 2. Nefija 2:27.)

Savas kalpošanas laikā Glābējs mācīja: „Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu milējis, lai

arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:34–35.) Pravietis Mormons mācīja, ka mums vajadzētu lūgt ar visu savas sirds spēku, lai mēs varētu tikt piepildīti ar žēlsirdību un mīlestību pret citiem. (Skat. Moronija 7:48.)

Svētais Gars mūs iedvesmos un iesvētīs, ja mēs dzīvosim cienīgi, lai pastāvīgi sajustu Viņa klātbūtni. Es lūdzu, lai katrs no mums izvēlētos būt vietās un situācijās, kur var mājot Gars. Es ceru, ka ikviens no mums lūgs, lai mūsu sirdis būtu piepildītas ar mīlestību, pacietību un žēlsirdību pret citiem. Es lūdzu, lai mēs runātu tikai laipnus vārdus un būtu mīloši cits pret citu, kā to pavēlējis Glābējs.

Mācoties mīlēt pilnīgāk, piedot ātrāk un izvairīties no strīdiem, mēs spēsim kļūt līdzīgāki mūsu Glābējam, Jēzum Kristus, un atgriezties pie Debesu Tēva, lai dzīvotu kopā ar Viņu mūžīgi. ■

„Saglabāt atmiņas par Dieva lietām”

Marina Harlamova, Austrumeiropas reģiona ziņu nodaļas koordinatore

No 3. līdz 5. maijam Kijevā pirmo reizi Austrumeiropas reģionā notika apmācību seminārs Austrumeiropas reģiona misiju un stabu baznīcas vēstures koordinātoriem. Tajā piedalījās 17 pārstāvji no dažādām valstīm un pilsētām tai skaitā Bulgārija, Krievija (pilsētas — Jekaterinburga, Maskava, Novosibirska, Samāra), Ukraina (Kijeva, Dņepropetrovska, Harkova), koordinatore no Latvijas pārstāvēja visas Baltijas valstis. Semināru sagatavoja un vadīja Sergejs un Natālija Saveljevi, baznīcas vēstures koordinātori Austrumeiropas reģionā. Seminārā piedalījās arī elders un māsa Džonsoni no reģiona prezidija biroja, Mets Heiss no Baznīcas vēstures departamenta (Global Support and Acquisitions Church History Department) un Skots Kristensens, arhivārs no Baznīcas vēstures departamenta (Collections Development Church History Department).

Semināra divu dienu programma bija ļoti piesātināta. Pēc dalībnieku iepazīšanās Sergejs Saveljevs pastāstīja par baznīcas vēsturnieka aicinājuma nozīmību: „Šim aicinājumam ir dziļi garīgs pamats, jo jau pirmajā baznīcas izveidošanas dienā, 1830. gada 6. aprīlī, Tas Kungs pravietim teica, ka „pieraksts tiks vests starp

jums” (M&D 21:1). Tādēļ, lai izpildītu šo uzdevumu, par trešo aicinājumu baznīcā, kopš tās atjaunošanas, kļuva baznīcas vēsturnieka aicinājums. Tas Kungs vēlas, lai mēs un mūsu pēcnācēji varētu redzēt ticības izpausmi savā dzīvē, zinātu par mūsu grūtībām un par to, kā mēs tās mācījāmieš pārvarēt, kā veidojam baznīcu tās pirmsākumos un vēlāk. Baznīcas jaunā paaudze Kijevas tempļa atvēršanu uztver kā pašu par sevi saprotamu notikumu. Toties ļaudīm, kas no pirmsākumiem to cēla ar ticību un vēlāk arī materiāli, tas ir viņu ticības, upuru, liecības un kalpošanas auglis. Un baznīcas vēstures mērķis ir palīdzēt saskatīt mums pašiem un nākamajām paaudzēm — Dieva darbus mūsu dzīvē.”

Semināra galvenais uzdevums bija apmācīt baznīcas vēsturniekus trīs jomās — ikgadējo vēstures pārskatu sastādīšanā, interviju veikšanā un pasākumu organizēšanas pieredzes apmaiņā, pieminot vēsturiskus notikumus un to datumus.

Pēc vairākiem līdzīgiem semināriem šī reģiona dažādajās misijās, kurus no sākuma vadīja elders un māsa Noinšvanderi un vēlāk — Sergejs un Natālija Saveljevi, ikgadējo hroniku pierakstīšana, kas jāveic dažādām baznīcas vienībām, vairs nelikās

kā kaut kas nezināms — miglā tīts. Interesanti, ka tie, kuri veikuši šo hroniku ļoti uzcītīgi, tajā saskata daudz svētību. Izrādās, ka apkopotā informācija ir nevis „sausā” atskaite, bet gan emocionālas un garīgas iedvesmas avots. Pāršķirstiet šādas hronikas, un jūs pārlicināsieties par to paši. Papildus interesantam ieskatam draudzes, apgabala, misijas vai staba vēsturē, tā ir kļuvusi par sava veida pakāpienu, uz kāpjot, var redzēt ne tikai pagātnei, bet arī nākotnes perspektīvas. „Pat svarīgi notikumi ātri aizmirstas,” teica Jeļena Guļajeva, kura 2011. gadā pirmo reizi apkopoja lielisku materiālu Maskavas Krievijas staba ikgadējai hronikai, „tāpēc ir svarīgi saglabāt šo informāciju un nodot to nākamajām paaudzēm.”

Rendals Benets, pirmais padomnieks Austrumeiropas reģiona prezidijā, vēroties pie semināra dalībniekiem, izteica kādu domu, kas daudziem palikusi atmiņā: „Grāmatā „Dārgā Pērle” Ābrahāms apraksta savu personīgo vēsturi, kuru lasot mēs atrodam daudz vērtīgu mācību. Viss viņa sarakstītais ir kļuvis par baznīcas vēstures daļu. Vēl viens piemērs ir Lūka. Lielāko daļu laika viņš pavadīja kopā ar Pāvilu, tāpēc Lūka ir lielisks baznīcas vēsturnieks. Ņemiet vērā, ka visi raksti, ko mēs mūsdienās lietojam, ir baznīcas vēsture! Tādēļ atcerieties, ka Tas Kungs

AUTORES FOTOGRAFĒJA

kādā noteiktā brīdī izmantos to, ko jūs pierakstāt tagad, Saviem augstajiem mērķiem, kā Viņš to jau ir darījis ar Ābrahāma, Lūkas un citu autoru darbiem. Veiciet savus pierakstus un neaizmirstiet, ka jūs veicat ļoti svarīgu darbu. Jaunās tehnoloģijas jums palīdz to veikt labāk, nekā tie informācijas pierakstīšanas līdzekļi, kas pastāvēja Ābrahāma laikā.”

Semināra dalībnieki saņēma jaunus, mūsdienīgus diktofonus, iemācījās tos izmantot un tagad tā saucamo mutvārdu vēsturi, ko veido intervijas ar baznīcas locekļiem, papildinās neaizvietojamas ierakstu lappuses.

Mūsdienās mēs bieži vien žēlojamies par laika trūkumu un par to, ka laiks ātri aizskrien. Liekas, ka baznīca mūsu reģionā vēl ir jauna, kaut arī daudzās misijās jau ir atzīmētas pirmās jubilejas — draudzes izveidošanas 15. gadadienas un misijas izveides 20. gadadienas. Toreiz, pirmajos gados, tikai retos apgabalos bija aicināti vēsturnieki, taču baznīcas locekļi tik un tā,

Semināra dalībnieki

pēc dvēseles aicinājuma un pateicoties garīgajam vērīgumam, veica šo darbu. Un šo cilvēku vidū ir Velga Senkāne (Latvija) un Nataļja Sivokoņa (Harkova).

Velga no pašiem pirmajiem soļiem baznīcā sāka veikt pierakstus, videoierakstus un iemūžināt mirkļus fotogrāfijā. Un lūk — baznīca Latvijā nosvinēja 20. gadadienu! Svinīgo pasākumu organizācijas komiteja pieņēma lēmumu, kā izmantot nofilmētos materiālus un izveidot no tiem filmu. Un tāpēc arī pusotra gada laikā filma tika izveidota! Visi, kas to tika redzējuši, nespēja palikt vienaldzīgi — tā izraisīja tik daudz jauku un gaišu atmiņu!

Savukārt Nataļja Sivokoņa nevēlējās aizmirst pateicību, ko viņa savā sirdī izjūt pret saviem pirmajiem misionāriem. Viņa ne tikai sazinās ar viņiem visus šos gadus, bet arī Nataļja sameklēja visus pirmos misionārus, kuri kalpoja Harkovā, apkopoja viņu fotogrāfijas, ierakstīja ar viņiem intervijas un vēlāk organizēja misionāru tēlētus (caur programmu Skype),

ko visi dalībnieki atminas kā siltu draudzību un siržu vienotību.

Uzstājoties 2007. gada vispārējā konferencē, prezidents Henrijs B. Airings teica: „Dieva aizmiršana ir pastāvīga problēma Viņa bērnu vidū,” tāpēc ir svarīgi, lai mēs „neaizmirstu to, ko mūsu acis ir redzējušas un ka tas neizzūd mums no sirds visās mūsu mūža dienās.” Un tas izdodas tajos reģionos, kur priesterības vadītāji saprot, cik svarīgi ir rūpīgi un pastāvīgi pierakstīt baznīcas vēsturi, un kur tie atbalsta aicinātos brāļus un māsas ne tikai vārdos, bet arī darbos.

Anna Sirova no Krievijas Samāras misijas sekmīgi pilda misijas vēsturnieces aicinājumu jau septīto gadu, un viņa to saskata kā augļus ciešai sadarbībai ar misijas, apgabalu un draudžu vadītājiem. „Es sajūtu viņu atbalstu tajā, ka viņi izprot, cik nozīmīga ir ikgadējo hroniku veikšana un regulāra saziņa ar atbildīgajiem brāļiem un māsām. Man ir iespēja periodiski vadīt apmācības aicinātajiem vēsturniekiem un tiem, kuri šo darbu vada caur priesterības līniju. Vēl viss nav izdarīts, jo mēs taču mācāmies pakāpeniski, taču tas, ka gadu pēc gada mūsu misijas lielās un mazās draudzes papildina mūsu atmiņas „krātuves” ar baznīcas vēsturi, vieš manī pārliecību par to, ka mēs un mūsu nākamās paaudzes saņemsim savas brīnišķīgās svētības.” ■

Studēsim Svētos Rakstus kopā!

Jurijs Kovaļevskis, Latvijas apgabala prezidents

Kad mēs gribam runāt ar Dievu, mēs lūdzamies, **K**bet, kad mēs gribam, lai Dievs runā ar mums, mēs lasām Svētos Rakstus.

Studējot Svētos Rakstus, mēs labāk izprotam mūsu Debesu Tēva ieceri attiecībā uz Saviem bērniem. Svētais Gars iedarbojas uz mums, tuvinot mūs Glābējam un atver mūsu prātus un sirdis nezūdošām patiesībām un vērtīgām zināšanām, kas dod mums izpratni par mūsu vietu šajā dzīvē, kā arī mūžīgo perspektīvu un mūsu dzīves galveno virzienu.

„Baudiet Kristus vārdus, jo lūk, Kristus vārdi pateiks jums visu, kas jums jādara” (2. Nefija 32:3) — šim pravieša Nefija aicinājumam centīgi sekoja daudzi Latvijas apgabala jaunie brāļi un jaunās māsas pagājušajā mācību gadā, apmeklējot garīgā institūta un semināra nodarbības. Ar aicināto skolotāju, kā arī ar Baznīcas izglītības sistēmas (BIS) vadītāju palīdzību viņi studēja Jaunās Derības vēstījumus. Daudzi institūta un semināra studenti godam izpildīja pagājušā kursa prasības un tika atzīti par cienīgiem saņemt attiecīgos sertifikātus.

Rīgas 1. un Rīgas 2. draudzē 16. jūnijā notika svinīgs pasākums, veltīts mācību gada beigām, kurā tika uzaicināti semināra un institūta studenti arī no Imantas, Liepājas un Daugavpils draudzēm. Veiksmīgi pabeigušos mācību kursu brāļus un māsas apsveica Latvijas apgabala prezidija pārstāvji, kā arī BIS vadītāji. Visi klātesošie varēja baudīt brīnišķīgu garu, kas valdīja sanāksmē.

Studenti un skolotāji, kā arī BIS vadītāji savu liecību laikā stāstīja un liecināja par Svēto Rakstu studēšanas lielo lomu un nozīmi viņu dzīvē.

„Jo mēs esam cītīgi rakstījuši, lai pārliecinātu savus bērnus un arī savus brāļus noticēt Kristum un tapt samierinātiem ar Dievu, jo mēs zinām,

ka tā ir Dieva labvēlība, ka mēs topam izglābti, pēc tam, kad esam izdarījuši visu, ko varam” (2. Nefija 25:23) — šos Nefija vārdus, kā arī sekojošos: „Jo mans patiesais nolūks ir, lai es varētu pārliecināt cilvēkus nākt pie Ābrahama Dieva un Īzāka Dieva, un Jēkaba Dieva un tapt izglābtiem” (1. Nefija 6:4) — ar pilnu pārliecību var attiecināt ne tikai uz Rakstiem, kas zināmi kā „Mormona Grāmata”, bet arī visiem pārējiem Svētajiem Rakstiem.

Zināšanas un liecības, kas iegūtas Svēto Rakstu studēšanas procesā, rada stabilu pamatu, uz kura celt mūsu dzīvi, veidot un stiprināt ģimeni un turpināt personīgo pilnveidošanos, neskatoties ne uz kādām mūsu pasaulīgās dzīves vētrām un pārbaudījumiem.

Mēs aicinām katru jauno brāli un māsu turpināt semināra un institūta nodarbības jaunajā mācību gadā, kā visus pārējos attiecīgā vecuma jaunos cilvēkus pievienoties šīm nodarbībām! Zinoši un galvenais — mīloši skolotāji gaida jūs! Viņi palīdzēs jums saprast Svētos Rakstus un to mācības pielietot savā dzīvē, lai Tā Kunga svētības varētu izlīt pār jums. ■

**Prezidents
Kovaļevskis un
absolventi**

Palīdzības biedrība — mīlestības kalpošana

Simona Miljone, Rīgas 1. draudze, 3. padomniece Palīdzības biedrības prezidijā

Jo vairāk domāju par evaņģēliju savā dzīvē, jo savdabīgāk šķiet viss, kas risinājies pēdējo 10 gadu laikā, kopš esmu kļuvusi par baznīcas locekli. Arī Palīdzības biedrība — tās visā dievišķumā — ienāca manā dzīvē gana neparasti pirms 2 gadiem. Lai gan atbilstošo vecumu šīs biedrības nodarbību un aktivitāšu apmeklēšanai biju saņiegusi jau agrāk, tomēr dažādu iemeslu dēļ nebiju guvusi liecību par Palīdzības biedrības nozīmīgumu. Līdz ar to mans pievēršanās ceļš sieviešu Palīdzības biedrībai aizsākās 2011. gada jūlijā, kad tiku aicināta kopā ar mūsu Renāti Broču-Čapu Jelgavā aizsākt Palīdzības biedrības darbību, nemaz nenojaušot, ka gadu vēlāk Debesu Tēvs paredzējis man kļūt par Palīdzības biedrības prezidenti Rīgas 1. draudzē. Protams, lieki piebilst, ka neatbilstības sajūta mani pārņēma ik uz soļa, apzinoties, ka šāda atbildība ir liela Debesu Tēva uzticēšanās man, kuru ik dienu nosolījos attaisnot un godināt, kalpojot pēc labākajiem ieskatiem un spējām. To darīt man palīdzēja jautājums, ko sev regulāri uzdodu: „Vai ar katru kalpošanas piepūli es tuvojos Kristus mīlestības paraugam?”

Atbalsts. Svētdienās, kad notiek atbalstīšana kādā no aicinājumiem, bieži biju aizdomājusies, ko īsti nozīmē — pacelt roku un paust atbalstu. Ar laiku, protams, guvu izpratni, ka tas nozīmē — darīt savu daļu. Palīdzības biedrībā, līdzīgi kā vienā no izcilākajām uz zemes radītajām sistēmām — skudru pūznī, ir arī veicami dažādi pienākumi, lai mehānisms darbotos. Atkarībā no tā, cik atbildīgi un pēc katra spējām veicam savu daļu, mēs varam redzēt kalpošanas kopainu. Tāpēc būtiski būtu katram aizdomāties: vai es cenšos savam uzdevumam vai aicinājumam, darot savu daļu, Debesu Tēva ģimenē atvēlēt savus labākos enerģijas resursus un visus citus man dāvātos talantus, vai arī tikai — pārpalikumus? Godīga atbilde uz šo jautājumu mums katram palīdzēs caur lūgšanu un pazemībā vērsties pie Debesu Tēva pēc palīdzības dzīves prioritāšu sadalījumā vai jau īstenoto — apstiprinājumā.

Rūpes. Atskatoties uz piedzīvoto un paveikto, secinu, ka rūpes ir vēl viens no atslēgas vārdiem, ko es izvēlētos, ja man būtu jāraksturo mūsu kalpošana Palīdzības biedrībā. Līdzīgi kā ar ģimenes locekļiem, mēs sajūtam

dabisku vēlmi uzzināt vairāk par mums tuvo un mīļo cilvēku un līdz ar šo vēlēšanos — likumsakarīgi rodas vēlme kalpot šai mātai vai brālim. Ģimenē mūsu kalpošana galvenokārt saistās ar vecmamma, mātes, sievas, meitas, māsas, mazmeitas lomām, bet ārpus tās pastāv arī fantastiska Apmeklējošo māsu programma mūsu baznīcā, kas palīdz sajūst ikvienai sievietei mūsu, Debesu Tēva meitu, paustās rūpes. Es patiesi aicinātu katru no māsām, kas nav guvusi liecību par šīs „mīlestības kalpošanas” nozīmīgumu, lūgt Debesu Tēvu un veikt šo uzticēto uzdevumu, lai mūsu vārdi un uzvārdi, kas lasāmi draudzes sarakstā un kurus Debesu Tēvs mums ir uzticējis, nebūtu tikai burtu virknējums, bet īsteni iepazītas, iemīlētas, aprūpētas gara māsas.

Mūžīga draudzība. Liecība par mūžīgo draudzību Ciānas māsu vidū ir viena no nozīmīgākajām, ko esmu guvusi, kalpojot viņām. Kad pirmo reizi speram kāju dievkalpojuma zālē, iespējams, ka pazīstam tikai misionārus, kas mūs mācījuši, ar laiku iepazīstam vēl un vēl cilvēkus: ir taču tik patīkami satikt tuvos un mīļus cilvēkus. Esmu patiesi

priecīga, domājot par šo piemēru un kādu māsu Jelgavā, kas nu jau kā gadu ir pametusi laicīgo stāvokli un devusies uz garu pasauli, bet atskatoties, man prieks, ka neļāvos bailēm, nedrošībai, kā arī citiem iemesliem, ko mēs vienmēr varam izdomāt, — bet devos iepazīt šo māsu ar karti pa Jelgavas ielām, lai atrastu, uzsmaidītu un gada laikā, kas mums bija Debesu dots, iemilētu kā miesīgu vecmammu. Es noteikti zinu, ka Debesu valstībā, man nedroši ienākot kādā no sapulcēm un veroties apkārt pēc pazīstamas sejas, ieraudzīšu māsas Anitas smaidā pagriezto galvu uz durvju pusi, kā tas bija katru reizi, kad devos viņu apciemot un pavēru viņas dzīvokļa durvis. Vai katra no mums nevēlētos šādu tikšanos Debesu valstībā, satiekot māsas un brāļus, kam esam mīlestībā kalpojušas?

Es noteikti varu liecināt ikvienam, ka Palīdzības biedrība ir dievišķa organizācija ar nemainīgām vērtībām visā pasaulē, kas rada mūžīgas draudzības saites un Ciānu ikvienā vietā, kur kāda no Debesu Tēva meitām sniedz savu mīlestības kalpošanu. Tiklīdz šī kalpošana kļūst par jūsu un jūsu ģimenes centrālo magnētu, tā Debesu Tēvs nespēs apturēt svētību pievilkšanās spēku un tās plūdis pār jums! ■

Šī ir mana baznīca

Marta Bondare, Rīgas 1. draudze

Mūsu baznīcai Latvijā nu ir 20 gadi! Tāpat kā man. Pirms 16 gadiem manā mājā ienāca misionāru māsas un mana mamma pievienojās baznīcai. Atceros tos laikus, kad biju maza un vienmēr svētdienās gribēju iet mammai līdzī. Vēlāk kristijās arī mans tētis un brālis. Kad es beidzot biju 8 gadus veca, man nebija ne mazāko šaubu, ka es kristīšos. Atceros, ka man tas bija nozīmīgs lēmums, jo es biju mācīta, ka kristības ir derība ar pašu Dievu. Es apsoliju viņam būt paklausīga, un Viņš man piedos grēkus. Es toreiz domāju, ka ar kristīšanās dienu mana dzīve sāksies no jauna. Kaut es vēl biju bērns, es biju priecīga par iespēju „pie-dzimt” no jauna. 2000. gada 10. jūnijā mans labs draugs un mūsu misionārs elders Šrams mani aiz rokas pavadīja uz Lielupi Priedainē. Tur es arī tiku kristīta. Kopš tās dienas ir pagājuši jau 12 gadi. Es esmu tik pateicīga Dievam, ka varēju tikt audzināta Viņa skolā — Viņa evaņģēlijā. Manā dzīvē ir bijuši pārbaudījumi, kurus es neesmu izturējusi, kā Dievs no manis to būtu vēlējis, bet vienmēr, lai kur es ietu, lai

Marta Bondare

kur es atrastos, lai kā arī es rīkotos, manā sirdī vienmēr ir bijusi ierakstīta patiesība. Es vienmēr zināju, ka Dievs mani mīl, ka šī baznīca ir patiesa un ka patiesu laimi es varu sasniegt tikai caur Jēzus

Kristus evaņģēliju. Tas man ir palīdzējis grūtos brīžos saņemt drosmi, spēku un atgriezties uz pareizā ceļa. Man nav šaubu, ka šī baznīca ir manas mājas un mana ģimene. Es zinu, ka evaņģēlijs var svētīt jebkuru Dieva bērnu šajā

pasaulē, ja vien viņš ar atvērtu sirdi pieņem Jēzus Kristus mācību un Viņa upuri. Tieši tāpēc es ļoti vēlētos kalpot misijā. Es vēlos palīdzēt vest Dieva bērnus pie patiesības un laimes, kuru man ir privilēģija baudīt. Esmu pārliecināta, ka

mūsu baznīca Latvijā augs.

Pēc vēl 20 gadiem mums būs daudz stipru ģimeņu un varbūt pat pašiem savs templis. Es mīlu šo evaņģēliju, katru dienu pateicos Debesu Tēvam par to. Es mīlu šo banīcu un es zinu, ka Dievs mīl un svētī mūs. ■

Kas ir mainījies manā dzīvē?

Ludmila Ovodovska, Daugavpils draudze

FOTO NO AUTORES ĢIMENES ARHĪVA

Ludmila Ovodovska

Ļidz ar manu atnākšanu uz baznīcu izmainījās mana attieksme pret reliģiju, jo jaunībā es biju karojošā ateiste. Tajā laikā visus atslēgas jautājumus saistībā ar reliģiju, Dievu, Jēzu Kristu, praviešiem mēs apgūvām pēc zinātniskā ateisma grāmatām. Mums institūtā bija tāds priekšmets. Ar laiku zināšanas par šo priekšmetu aizmirsās. Sākās parastā dzīve, mācības, laulības darbs, dēla dzimšana, viņa audzināšana, pārceļšanās uz jaunu vietu, atkal darbs. . . . Gāja gadu desmiti. Man nācās pārdzīvot dēla bojāeju. Kā ikvienai mātei — man tas bija liels pārbaudījums. Reiz es padzirdēju, ka mūsu pilsētā misionāri sludina par Jēzus Kristus evaņģēlija atjaunošanu. Man radās milzīga vēlēšanās iepazīties ar viņiem. Viņi man novadīja vairākas mācību stundas un pēc tam piedāvāja kristīties. Šis piedāvājums uz mani atstāja lielu iespaidu. Un tā 2006. gada 6. augustā mani kristīja Stropu ezerā, brīvā dabā, kā es to biju vēlējusies.

Pēc tam sākās pārbaudījumu josla: mānīšanās, nelietība, nodevība, depresija un kā sekas — pieķeršanās vīnam, tabakai. . . . Es viena pati nespēju cīnīties, bet apstāties jau nevarēju. Pagāja vairāki mēneši, pirms es sāku lūgties, lūdzu Dievam piedošanu, un Viņš mani sadzirdēja!

Bet man bija kauns atgriezties baznīcā. Reiz es nejauši satiku kādu mūsu draudzes locekli, viņa mani uzmundrināja, nomierināja, un visai drīz man piezvanīja draudzes prezidents un uzaicināja atnākt uz tuvāko Vakarēdiena sapulci.

Tad kas gan mainījās manā dzīvē, kopš es iepazīnu baznīcu? Galvenās pārmaiņas skāra manu dvēseli. Lasot un studējot Svētos Rakstus, apmeklējot Svētdienas skolas stundas, es ieguvu liecību par Debesu Tēvu, par Jēzu Kristu, par to lielo un svarīgo darbu, kas notiek mūsu

tempļos, es uzzināju par mūsu baznīcas vēsturi. Es lepojos ar baznīcu, par kuras locekli es kļuvu. Par pagājušo dzīvi es jau aizmirstu, dzīvoju tagad tīru, cerību pilnu dzīvi. Tagad es ticu un zinu, ka Jēzus Kristus cieta mūsu — cilvēku — dēļ. Viņš ir mūsu Glābējs un grēku Izpircējs. Viņš bija bez grēka, mīlēja katru, kas ieradās uz šīs Zemes, bija žēlsirdīgs un gudrs. Man pats galvenais ir ievērot baušļus, studēt Svētos Rakstus, kalpot savos acinājumos un ar pateicību saņemt svētības. ■

MĪĻĀKĀ RAKSTVIETA

„Ved, maigā Gaisma”

Anna Botvinova, Daugavpils draudze

Viens no maniem mīļākajiem pantiem Mormona Grāmatā ir 2. Nefija 8:13: „Un aizmirsti To Kungu, savu Radītāju, kas ir izpletis debesis un līcis pamatus zemei, un pastāvīgi katru dienu esi baidījies no apspiedēja niknuma, kad tas taisījās tevi nomaitāt? Un kur ir tas apspiedēja niknums?”

Mums bieži šķiet, ka ir pārāk grūti dzīvot pēc evaņģēlija principiem. Tik tiešām — mūsu ticība tiek bieži pārbaudīta, un es domāju, ka pēc Dieva plāna tai jātiek pārbaudītai. Pretējā gadījumā tā nevarētu kļūt stipra un nepārtraukti nostiprināties, t.i., progresēt. Kā jau mēs zinām, mūsu zemes dzīve tiek mums dota, lai mēs varētu garīgi augt.

Panta sākumā ir teikts: „Un aizmirsti To Kungu, savu Radītāju, kas ir izpletis debesis un līcis pamatus zemei.” Mēs zinām, ka daudzi ir aizmirsuši, ka viņi ir Dieva bērni. Cik daudz cilvēku negrib pieņemt evaņģēliju un negrib dzirdēt to, ka Dievs ir mūsu Tēvs! Bet mani vienmēr iedvesmo doma par to, ka ir Kāds augstāks, Kurš ir visuvarens un Kurš rūpējās par mani. Dievs ir visu labāko garīgo īpašību, kas dod mums mieru, pārliecību un laimi, kopums, ja tikai mēs atļaujam tam vietu savās sirdīs. Ja mēs koncentrēsimies tikai uz to, ka mūsu pasaulē ir daudz ļaunuma, haosa, netaisnības, mēs savās dvēselēs jutīsim tikai

FOTO NO AUTORES ĢIMENES ARHĪVA

tumsu. Taču, kad mēs paļaujamies un ticam Dievam, mums ir gaisma, kurai vajag sekot. Esmu pārliecināta, ka nekas neienes mūsu dzīvē lielāku gaismu kā ticība Dievam. ■

Anna Botvinova